

Sygn. akt II Ca 770/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogusław Suter
Sędziowie:	SSO Mirosław Trzaska SSR del. Bożena Sztomber (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsnowicz

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) (...) z siedzibą w G.

przeciwko I. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 9 kwietnia 2013 r. sygn. akt I C 240/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powód B. (...) (...) w G. wnosił o zasądzenie od pozwanej I. K. kwoty 11.140,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 10.921,80 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał, że w dniu 6 maja 2008 roku pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu ratalnego numer (...) na kwotę 8.685,58 złotych. Wierzytelność wynikająca z tejże umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011 roku. Łączna wysokość zadłużenia pozwanej wynosi 11.140,70 złotych, na które składa się kwota 7.292,01 złotych tytułem kapitału, kwota 3.248,04 złotych tytułem odsetek oraz kwota 600,65 tytułem kosztów. Cała kwota zadłużenia jest wymagalna.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 maja 2012 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 762524/12 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanej I. K. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi kwotę łączną 11.140,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu (k. 6).

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu od powyższego nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Białymstoku (k. 20).

Pozwana w sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty podniosła, że nie zawierała z powodem jakiegokolwiek umowy pożyczki, powód nie wykazał istnienia wierzytelności, nie potwierdził jej istnienia i nabycia żadnymi dokumentami. Wniosła o nieobciążanie jej kosztami sądowymi.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku oddalił powództwo.

Sąd I instancji ustalił, że bezsporny w sprawie był fakt zawarcia przez I. K. umowy kredytu gotówkowego w dniu 6 maja 2008 roku z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W. o nr (...) (nr (...)) na kwotę 8.685,58 złotych, który został udzielony przez reprezentanta banku (...) Spółkę Akcyjną w L. (k. 41 – 42). Sąd Rejonowy w Białymstoku postanowieniem z dnia 12 października 2010 roku w sprawie o sygn. akt II Co 7795/10 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu 32 (...) z dnia 2 sierpnia 2010 roku wystawionemu przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w W. przeciwko I. K. (sygn. akt II Co 7795/10, k. 16). Poza sporem pozostawało także, że w dniu 26 kwietnia 2011 roku (...) Bank Spółka Akcyjna w W. przystąpiła z B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w G. do umowy przelewu wierzytelności, w ramach której powód miał nabyć pakiet wierzytelności A i B – wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności (k. 48). Wedle wskazań złożonego wyciągu w pkt 2.3 i 2.4 strony postanowiły, że przeniesienie wierzytelności objętych pakietem A i B nastąpi z dniem dokonania przez obecnego powoda pełnej płatności, zaś w terminie przypadającym nie później niż 14 dni roboczych od dnia przeniesienia pakietu wierzytelności A i B strony umowy podpiszą aneksy, w których wskażą między innymi ostateczny skład i wartość pakietu wierzytelności na dzień przeniesienia wierzytelności, które będą uwzględniały zmiany w składzie od dnia 1 kwietnia 2011 roku do dnia poprzedzającego dzień przeniesienia włącznie. Ponadto powód w ramach umowy, do której przystąpił, przyjął na siebie obowiązek, że jako nabywca wierzytelności objętych pakietem A i B dochodząc na drodze sądowej roszczeń z nich wynikających ma obowiązek przedstawić dowód przejścia wierzytelności objętych umową. (pkt 2 wyciągu k. 48).

Sąd Rejonowy stwierdził, że powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej ani jej źródła czy wysokości. Podniósł, że art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Wskazał, że sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76).

W ocenie Sądu I instancji materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdzał, że powód nabył wierzytelność z mocy powoływanej umowy. Jedyne dowody, jakie przedstawił powód to wyciąg z umowy cesji, zgodnie z którą nabył od (...) Bank bliżej nieokreślone wierzytelności oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 9 maja 2012 roku. Powód nie złożył powoływanych w wyciągu z umowy dokumentów, z mocy których nabył wierzytelność przypadającą od pozwanej. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że przeniesienie wierzytelności miało nastąpić po dokonaniu pełnej płatności. W sprawie nie zostało wykazane, że taka płatność nastąpiła. Następnie strony umowy miały sporządzić aneks, który miał potwierdzać skład i wartość pakietu wierzytelności i tego dokumentu powód również nie przedstawił. Dołączona do pozwu umowa kredytu gotówkowego nr (...) jest jedynie kserokopią, bez poświadczenia jej zgodności z oryginałem. Sąd Rejonowy wskazał, że gdyby nawet przyjąć w świetle materiału zgromadzonego w aktach sprawy II Co 7795/10, w których znajduje się oryginał tejże umowy, że źródło zobowiązania powoda jest niezaprzeczalne, to w dalszej kolejności wątpliwości Sądu budziło nabycie wierzytelności w tej wysokości.

Powód miał bowiem obowiązek przedstawić aneks do umowy, który by potwierdzał skład wierzytelności i jej wartość, a dodatkowo również źródło i podstawy zobowiązania pozwanej. Dowodem, jaki przedstawił powód był wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności, z którego wynikała jedynie rzekoma wysokość zadłużenia I. K. na dzień 31 maja 2011 roku (k. 50). Dokument ten został podpisany przez asystenta ds. wierzytelności detalicznych i nie był aneksem do umowy, który miały sporządzić strony. Sąd I instancji ocenił, że jest to dokument prywatny, z którego nie wynika jasno, że przedmiotem zbycia była wierzytelność (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. w stosunku do I. K. i jaka była jej wysokość po uiszczeniu pełnej płatności. Dodatkowo zwrócił uwagę, że stan zadłużenia wedle tego wskazania był inny od objętego pozwem. Ani powołany wyciąg, ani żaden dokument złożony i powołany przez powoda nie dokumentuje naliczonych odsetek w kwocie 2354,62 zł, nie wiadomo od jakiej kwoty zostały naliczone, za jaki okres i jaka była podstawa ich uwzględnienia. Podobnie żaden dokument nie wykazywał podstawy żądania kosztów sądowych w kwocie 94 zł. Powód w ramach powoływanej umowy nabycia wierzytelności nie mógł nabyć wierzytelności w postaci kosztów komorniczych we wskazywanej kwocie 124,90 zł., które dopiero po przystąpieniu do umowy zostały ustalone postanowieniem komornika z dnia 17 maja 2011 roku na kwotę 112,93 zł. i zostały uregulowane z zaliczki wierzyciela do kwoty 94,65 zł (k. 47 – postanowienie komornika). Stanowisko Sądu dodatkowo wzmacniał fakt, że sam powód na jeszcze inną kwotę wskazywał w wezwaniu do zapłaty kierowanym do pozwanej z dnia 16.09.2011 r. (k. 51).

Sąd Rejonowy wskazał, że przedstawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 9 maja 2012 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie był wystarczającym dowodem potwierdzającym istnienie spornej wierzytelności. Odwołał się do wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 (Lex 852310), w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 Ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji.

Sąd Rejonowy podniósł, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego aktualnie winien być traktowany jako dokument prywatny, co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Odnosząc się do tego, że Sąd Rejonowy w Białymstoku w sprawie o sygn. akt II Co 7795/10 nadał sprawie klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu 32 (...) z dnia 2 sierpnia 2010 roku wystawionemu przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w W. przeciwko I. K., wskazał, że w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sąd bada jedynie czy dłużnik poddał się egzekucji oraz czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem. Postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności ogranicza się zatem do spełnienia przez wierzyciela przesłanek formalnych i w tym postępowaniu sąd nie bada zasadności i istnienia podstaw wierzytelności stwierdzonej tytułem bankowym. Nie oznacza to, że przy zarzucie pozwanej braku wykazania dokumentami istnienia wierzytelności, obecny powód pozostaje zwolniony z udowodnienia podstawy istnienia wierzytelności, jej źródła, wysokości i nabycia od pierwotnego wierzyciela.

Sąd I instancji uznał, iż roszczenie powoda jest całkowicie nieudowodnione, a przez to z mocy art. 509 k.c. powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Apelację od tego wyroku wniósł powód. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego – poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I instancji jakoby powód nie wykazał nabycia wierzytelności w stosunku do pozwanego, mimo iż w dokumentacji sprawy znajdują się zarówno

wyciąg z umowy cesji, jak i wyciąg z załącznika do tej umowy zawierający dane nabytej wierzytelności oraz jej wysokość, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że pomimo złożenia przez powoda szeregu dokumentów dotyczących wierzytelności pozwanego, m.in. umowy kredytowej, bankowego tytułu egzekucyjnego, wyciągu z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika, nie nabył on wierzytelności będącej podstawą niniejszego postępowania od poprzedniego wierzyciela;

3. naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne;

4. naruszenie art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. oraz art. 230 k.p.c. polegającego na zastosowaniu nieprawidłowego rozkładu ciężaru dowodu w sprawie, wobec szczegółowego udokumentowania żądania pozwu przez powoda, co miało istotny wpływ na wynik niniejszej sprawy;

5. nierozpoznanie istoty sprawy.

Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

w całości i:

a) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 11.140,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.921,80 złotych od dnia 10 maja 2012 r. do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu,

b) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za II instancję

względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i ocenę prawną zgłoszonego żądania. Argumentacja Sądu Rejonowego jest trafna, przekonująca i znajdująca podstawy w przepisach prawa, mających zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym.

Wbrew zarzutowi skarżącego Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy i należycie ocenił zaofiarowane dowody. Nie zachodzi sprzeczność poczynionych przez ten Sąd istotnych ustaleń w sprawie z treścią zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż powód nie wykazał istnienia wierzytelności wobec pozwanej i jej wysokości, nie udowodnił faktu nabycia wierzytelności w dochodzonym w sprawie zakresie.

Uregulowany w art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne

określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

Zasadniczy zarzut apelacji dotyczył obrazy art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Podkreślenia wymaga, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają przepisy prawa procesowego, reguły logicznego wnioskowania, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego oraz zasad doświadczenia życiowego. Ocenę dowodów można skutecznie podważyć w apelacji tylko wówczas, gdyby w świetle dyrektyw płynących z art. 233 § 1 k.p.c. okazała się rażąco wadliwa, albo w sposób oczywisty błędna. Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze dowodów i ich odmiennej ocenie.

Skarżący nie wykazał naruszenia wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. reguł oceny dowodów przez Sąd Rejonowy.

Powód jako dowód nabycia wierzytelności wobec pozwanej przedstawił wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011 r. (k. 48) oraz wyciąg z załącznika do tej umowy (k.50). Sąd I instancji dokonał trafnej interpretacji tych dokumentów. Umowa sprzedaży wierzytelności dotyczyła Pakietu Wierzytelności A i Pakietu Wierzytelności B, bez określenia w dacie zawarcia umowy ich ostatecznego składu i wartości. Zgodnie z ustaleniami w pkt 2.3 i 2.4 w zw. z pkt 3.6 termin przeniesienia wierzytelności objętych tymi pakietami był powiązany z dokonaniem przez B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. pełnej płatności na warunkach określonych w umowie. Strony umowy wskazały, że w terminie przypadającym nie później niż 14 dni roboczych od dnia przeniesienia pakietów wierzytelności strony podpiszą aneksy, które będą wskazywały ostateczną cenę Pakietu Wierzytelności A lub Pakietu Wierzytelności B, ceny jednostkowe wierzytelności objętych tymi pakietami, ostateczny skład i wartość pakietów wierzytelności na dzień przeniesienia wierzytelności, czyli będą uwzględniały zmiany w składzie i wartości pakietów w okresie od dnia 1 kwietnia 2011 roku do dnia poprzedzającego dzień przeniesienia włącznie. Powód nie złożył powołanych w wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011 r. dokumentów, jednoznacznie potwierdzających nabycie wierzytelności przypadającej mu od pozwanej. Nie przedstawił dowodów płatności ani aneksu, który miał potwierdzać ostateczny skład i wartość nabytych pakietów wierzytelności. Wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011 r., z którego wynikać miała wysokość zadłużenia I. K. na dzień 31 maja 2011 roku to - jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy - dokument prywatny, podpisany przez Asystenta ds. wierzytelności detalicznych M. G., który korzystał w sprawie jedynie z domniemania autentyczności, nie zaś domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Zgodnie bowiem z regulacją art. 244 § 1 k.p.c. szczególną moc dowodową mają tylko dokumenty urzędowe, a więc sporządzone przez organy władzy publicznej oraz inne organy państwowe. W myśl art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z przepisu tego wynika domniemanie, że oświadczenie (woli lub wiedzy) zawarte w dokumencie prywatnym pochodzi od osoby, która ten dokument podpisała. Wobec zakwestionowania mocy materialnej tego dokumentu przez pozwaną, obowiązkiem powoda było wykazanie nabytej kwoty wierzytelności, jej wysokości po uiszczeniu pełnej płatności. Złożenie przez powoda jedynie wyciągu z załącznika do umowy, nie posiadającego mocy dowodowej dokumentu urzędowego, nie pozwalało na uznanie twierdzeń powoda za udowodnione.

Jako dowody istnienia wierzytelności w stosunku do I. K. powód złożył dodatkowo wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu na dzień 9 maja 2012 r. (k.38) oraz zestawienie wpłat dokonanych na rzecz poprzedniego wierzyciela, ze wskazaniem jako daty cesji 31 maja 2011 roku oraz podsumowaniem należności według stanu na datę 9 maja 2012 roku, sporządzone przez Specjalistę ds. rozliczeń wierzytelności A. P. (k.40). Również te dokumenty jako dokumenty prywatne nie korzystały z domniemań związanych z mocą dokumentu urzędowego. Sąd Okręgowy podziela ocenę Sądu I instancji, że nie przesądzały one w sposób jednoznaczny o istnieniu wierzytelności w podanej przez powoda kwocie. Za Sądem Rejonowym wskazać należy na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. P 1/10, stwierdzającego niekonstytucyjność art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.) w części, w jakiej nadawał moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, a mianowicie niezgodność z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK-A 2011/6/53, Dz.U.2011/152/900, LEX nr 852310).

W konsekwencji braku domniemań służących dokumentom urzędowym, ocena przedstawionego wyciągu z ksiąg rachunkowych B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. - jako dokumentu prywatnego, zwalniała pozwaną z konieczności przeprowadzenia dowodu negatywnego, tj. obalenia twierdzeń powoda, wywodzonych przez niego z tego dokumentu. W świetle prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego i właściwej oceny prawnej powództwa chybiony był zarzut naruszenia przepisów art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 230 k.p.c. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też - co do zasady - w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd Rejonowy nie był, stosownie do treści przepisu art. 232 k.p.c., zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (tak też: wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76; uchwała (7) SN z dnia 19 maja 2000 r. III CZP 4/00, OSNC 2000/11/195).

Bezzasadne są twierdzenia skarżącego, iż Sąd Rejonowy powinien był wnioskować zgodnie z zasadami logicznego rozumowania na podstawie przedstawionych dokumentów prywatnych o roszczeniu przysługującym powodowi w stosunku do pozwanej. Powód winien był istnienie wierzytelności udowodnić, czego nie uczynił.

Z powyższych względów apelacja podlegała oddaleniu jako pozbawiona uzasadnionych podstaw na mocy art.385 k.p.c.